

31988L0357

L 172/1

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

4.7.1988

**A DOUA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI
din 22 iunie 1988**

**de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă,
de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de
modificare a Directivei 73/239/CEE**

(88/357/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2) și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

în cooperare cu Parlamentul European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât este necesară dezvoltarea pieței interne de asigurare și, pentru atingerea acestui obiectiv, ar trebui să se faciliteze pentru întreprinderile de asigurare care își au sediul social în Comunitate prestarea de servicii în statele membre și, prin aceasta, să se permită titularilor polițelor de asigurare să recurgă nu numai la asigurători stabiliți în propria țară, ci și la asigurători care își au sediul social în Comunitate și sunt stabiliți în alte state membre;

întrucât, în aplicarea tratatului, orice discriminare cu privire la prestarea de servicii, bazată pe faptul că o întreprindere nu este stabilită în statul membru în care se prestează serviciile, este interzisă de la sfârșitul perioadei de tranziție; întrucât această interdicție se aplică serviciilor prestate de orice unitate din Comunitate, în cazul sediului social al unei întreprinderi ori al unei agenții sau sucursale;

întrucât, din motive practice, este indicat să se definească prestația de servicii ținând seama, pe de o parte, de locul de stabilire al asigurătorului și, pe de altă parte, de locul de situare a riscului; întrucât este indicat, prin urmare, să se stabilească, de asemenea, o definiție a situației riscului; întrucât este necesar, în plus, să se facă distincție între activitatea practică prin intermediul stabilirii raportată la cea practică prin libertatea de a presta servicii;

întrucât este indicat să se completeze prima Directivă (73/239/CEE) a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽⁴⁾, denumită în continuare „prima directivă”, modificată ultima dată de Directiva 87/344/CEE ⁽⁵⁾, în special în scopul de a preciza competențele și mijloacele de control ale autorităților de supraveghere; întrucât este indicat, în plus, să se stipuleze dispoziții specifice privind inițierea, exercitarea și controlul activității desfășurate prin libertatea de a presta servicii;

întrucât este indicat să se acorde titularilor polițelor de asigurare care, în virtutea calității lor, a importanței lor sau a naturii riscului care urmează să fie asigurat, nu necesită o protecție specială în statul în care este situat riscul, libertatea deplină de a face apel la cea mai largă piață de asigurări posibilă; întrucât este necesar, pe de altă parte, să se garanteze un nivel adecvat de protecție celorlalți titulari ai polițelor de asigurare;

întrucât preocuparea de a proteja titularii polițelor de asigurare și de a evita denaturările congruenței justifică o coordonare a normelor de congruență prevăzute de prima directivă;

⁽¹⁾ JO C 32, 12.2.1976, p. 2.

⁽²⁾ JO C 36, 13.2.1978, p. 14, JO C 167, 27.6.1988, precum și Decizia din 15 iunie 1988 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 204, 30.8.1976, p. 13.

⁽⁴⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

⁽⁵⁾ JO L 185, 4.7.1987, p. 72.

întrucât dispozițiile în vigoare în statele membre privind legea contractului de asigurare continuă să difere; întrucât libertatea de a alege, ca lege aplicabilă contractului, o altă lege decât aceea a statului în care este situat riscul poate fi acordată în anumite cazuri, în conformitate cu normele care țin seama de circumstanțe specifice;

întrucât este indicat să se includă în domeniul de aplicare a prezentei directive asigurările obligatorii, solicitându-se, cu toate acestea, contractului care reglementează o astfel de asigurare să fie în conformitate cu dispozițiile specifice privind această asigurare și prevăzute de statul membru care impune obligativitatea asigurării;

întrucât este necesar să se consolideze dispozițiile primei directive privind transferul portofoliului și să se completeze prin dispoziții care vizează în mod specific cazul în care portofoliul de contracte încheiate pentru prestarea de servicii se transferă unei alte întreprinderi;

întrucât este indicat să se excludă din domeniul de aplicare a dispozițiilor specifice privind libertatea de a presta servicii anumite riscuri pentru care normele specifice stabilite de autoritățile statelor membre având în vedere natura și repercusiunile lor sociale fac, în acest stadiu, necorespunzătoare aplicarea dispozițiilor menționate anterior; întrucât este indicat, în consecință, să se revizuiască aceste excluderi după o anumită perioadă de aplicare a prezentei directive;

întrucât, în stadiul actual de coordonare, este indicat să se acorde statelor membre opțiunea de a limita, în interesul protecției titularilor polițelor de asigurare, exercitarea simultană a activității prin libertatea de a presta servicii și a aceleia prin intermediul stabilirii; întrucât o astfel de limitare nu poate fi prevăzută în cazul în care titularii polițelor de asigurare nu au nevoie de această protecție;

întrucât este indicat ca inițierea exercitării libertății de a presta servicii să fie subordonată procedurilor care garantează respectarea de către întreprinderea de asigurare a dispozițiilor privind atât garanțiile financiare, cât și condițiile de asigurare; întrucât aceste proceduri pot fi simplificate în măsura în care activitatea, prin prestarea de servicii, vizează titularii polițelor de asigurare care, în virtutea calității lor, a importanței lor sau a naturii riscului ce urmează a fi asigurat, nu au nevoie de o protecție specifică în statul în care este situat riscul;

întrucât este important să se prevadă o colaborare specială în domeniul libertății de a presta servicii între autoritățile de control competente ale statelor membre, precum și între aceste autorități și Comisie; întrucât este indicat să se prevadă, de asemenea, un sistem de sancțiuni aplicabile în cazul în care întreprinderea prestatoare de servicii nu se conformează dispozițiilor statului membru al prestării de servicii;

întrucât, în așteptarea unei coordonări ulterioare, este indicat ca prevederile tehnice să se subordoneze normelor și controlului statului membru al prestării de servicii în cazul în care activitatea de prestare de servicii privește riscurile pentru care statul destinatar al prestării de servicii dorește să ofere o protecție specială titularilor polițelor de asigurare; întrucât, în schimb, rezervele tehnice

continuă să se subordoneze normelor și controlului statului membru în care este stabilit asigurătorul, în cazul în care această preocupare privind protecția titularului poliței de asigurare nu se justifică;

întrucât anumite state membre nu supun operațiunile de asigurare nici unei forme de impozitare indirectă, în timp ce majoritatea lor aplică taxe speciale și alte forme de contribuție, incluzând suprataxe destinate organismelor de compensare; întrucât, în statele membre în care se percep aceste taxe și contribuții, structura și rata lor diferă considerabil; întrucât este indicat să se evite ca diferențele existente să conducă la denaturări ale concurenței pentru serviciile de asigurări între statele membre; întrucât, sub rezerva unei armonizări ulterioare, aplicarea sistemului fiscal și a altor forme de contribuții prevăzute de statul membru în care este situat riscul este de natură să remedieze un astfel de inconvenient și că statelor membre le revine stabilirea normelor în vederea asigurării colectării acestor taxe și contribuții;

întrucât este necesar să se evite ca absența coordonării în aplicarea prezentei directive și a Directivei 78/473/CEE a Consiliului din 30 mai 1978 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative în domeniul coasigurării comunitare⁽¹⁾ să favorizeze existența în fiecare stat membru a trei sisteme diferite; întrucât este indicat în acest scop să se definească riscurile care pot fi acoperite de coasigurarea comunitară prin criteriile care definesc „riscurile mari” din prezenta directivă;

întrucât, în sensul articolului 8C din tratat, este indicat să se țină seama de amploarea efortului care trebuie făcut de anumite economii care prezintă diferențe în dezvoltare; întrucât este necesar, prin urmare, să se acorde anumitor state membre un sistem tranzitoriu care să permită o aplicare treptată a dispozițiilor prezentei directive specifice libertății de a presta servicii,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Prezenta directivă are drept obiect:

- (a) să completeze prima directivă (73/239/CEE);
- (b) să stabilească dispozițiile speciale privind libertatea de a presta servicii pentru întreprinderile și clasele de asigurări menționate în directiva numită anterior.

⁽¹⁾ JO L 151, 7.6.1978, p. 25.

Articolul 2

În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

(a) „prima directivă”:

Directiva 73/239/CEE;

(b) „întreprindere”:

— pentru punerea în aplicare a titlurilor I și II:

orice întreprindere care a primit autorizația oficială în conformitate cu articolul 6 sau articolul 23 din prima directivă,

— pentru punerea în aplicare a titlurilor III și V:

orice întreprindere care a primit autorizația oficială conform articolului 6 din directiva menționată;

(c) „unitate”:

sediul social, o agenție sau o sucursală a unei întreprinderi, având în vedere articolul 3;

(d) „statul membru în care este situat riscul”:

— statul membru în care se găesc bunurile, în cazul în care asigurarea se referă fie la clădiri, fie la clădiri și conținutul lor, în măsura în care acestea se află sub incidența aceluiași polițe de asigurare;

— statul membru de înregistrare, în cazul în care asigurarea se referă la vehicule de orice natură;

— statul membru în care titularul poliței de asigurare a semnat contractul, în cazul unui contract de durată mai mică sau egală cu patru luni, privind riscurile din cursul unei călătorii sau vacanțe, indiferent de clasa de asigurare avută în vedere;

— statul membru în care titularul poliței de asigurare își are reședința obișnuită sau, în cazul în care acesta este o persoană juridică, statul membru în care este situată unitatea acestei persoane juridice la care se referă contractul, în toate cazurile care nu sunt menționate în mod explicit de liniuțele precedente;

(e) „statul membru al unității”:

statul membru în care este situată unitatea care reglementează riscul;

(f) „statul membru de prestare de servicii”:

statul membru în care este situat riscul în cazul în care acesta este reglementat de o unitate situată în alt stat membru.

Articolul 3

În vederea aplicării primei directive, precum și a prezentei directive, orice prezență permanentă a unei întreprinderi pe teritoriul unui stat membru este similară unei agenții sau sucursale, chiar în cazul în care această prezență nu a luat forma unei sucursale sau agenții, dar se exercită prin intermediul unui simplu birou administrat de personalul propriu al întreprinderii

sau de o persoană independentă, dar mandatată pentru a acționa în permanență pentru întreprindere precum o agenție.

Articolul 4

În înțelesul prezentei directive și primei directive, măsurile generale și speciale ale polițelor nu includ măsurile specifice destinate să răspundă, într-un caz determinat, circumstanțelor speciale ale riscului care urmează să fie acoperit.

TITLUL II

Dispoziții suplimentare primei directive

Articolul 5

Articolul 5 din prima directivă se completează cu următoarea literă:

„(d) «riscuri mari»:

(i) riscurile clasificate în clasele de asigurare 4, 5, 6, 7, 11 și 12 la punctul (A) din anexă;

(ii) riscurile clasificate în clasele de asigurare 14 și 15 la punctul (A) din anexă, în cazul în care titularul poliței de asigurare exercită din punct de vedere profesional o activitate industrială, comercială sau liberală și riscul se referă la această activitate;

(iii) riscurile clasificate în clasele de asigurare 8, 9, 13 și 16 la punctul (A) din anexă, în măsura în care titularul poliței de asigurare depășește limitele a cel puțin două din următoarele trei criterii:

Prima etapă: până la 31 decembrie 1992:

— totalul bilanțului: 12,4 milioane ECU;

— valoarea totală netă a cifrei de afaceri: 24 milioane ECU;

— numărul mediu de angajați în cursul exercițiului: 500.

A doua etapă: începând cu 1 ianuarie 1993:

— totalul bilanțului: 6,2 milioane ECU;

— suma totală netă a cifrei de afaceri: 12,8 milioane ECU;

— numărul mediu de angajați în cursul exercițiului: 250.

În cazul în care titularul poliței de asigurare face parte dintr-un grup de întreprinderi pentru care se stabilesc conturi consolidate în conformitate cu Directiva 83/349/CEE⁽¹⁾, criteriile menționate anterior se aplică pe baza conturilor consolidate.

Fiecare stat membru poate adăuga la categoria menționată la punctul (iii) riscurile asigurate de către asociațiile profesionale, întreprinderile mixte și asociațiile temporare.

(¹) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.”

Articolul 6

În vederea aplicării articolului 15 alineatul (2) primul paragraf și articolului 24 din prima directivă, statele membre se conformează anexei 1 din prezenta directivă în ceea ce privește normele de congruență.

Articolul 7

(1) Legea aplicabilă contractelor de asigurare menționate în prezenta directivă și care acoperă riscurile situate în statele membre se stabilește în conformitate cu următoarele dispoziții:

- (a) În cazul în care titularul poliței de asigurare își are reședința obișnuită sau administrația centrală pe teritoriul statului membru în care este situat riscul, legea aplicabilă contractului de asigurare este legea statului membru respectiv. Cu toate acestea, în cazul în care legea aceluși stat o permite, părțile pot alege legea unei alte țări.
- (b) În cazul în care titularul poliței de asigurare nu își are reședința obișnuită sau administrația centrală în statul membru în care este situat riscul, părțile la contractul de asigurare pot să aleagă aplicarea legii statului membru în care este situat riscul sau a legii țării în care titularul poliței de asigurare își are reședința obișnuită sau administrația centrală.
- (c) În cazul în care titularul poliței de asigurare practică o activitate comercială, industrială sau liberală și în care contractul acoperă două sau mai multe riscuri privind aceste activități și sunt situate în state membre diferite, libertatea de alegere a legii aplicabile contractului se extinde asupra legilor acestor state membre și ale țării în care titularul poliței de asigurare își are reședința obișnuită sau administrația centrală.
- (d) Sub rezerva literelor (b) și (c), în cazul în care statele membre menționate la aceste litere acordă o libertate mai mare de alegere a legii aplicabile contractului, părțile se pot prevala de această libertate.
- (e) Sub rezerva literelor (a), (b) și (c), în cazul în care riscurile acoperite de contract se limitează la cereri de despăgubire survenite într-un alt stat membru decât statul membru în care este situat riscul, astfel definit la articolul 2 litera (d), părțile pot alege întotdeauna legea primului stat.
- (f) În cazul riscurilor menționate la articolul 5 litera (d) punctul (i) din prima directivă, părțile la contract pot alege orice lege.
- (g) În cazurile menționate la litera (a) sau (f), alegerea de către părți a unei legi, în cazul în care toate celelalte elemente relevante pentru situație sunt localizate în momentul acestei alegeri într-un singur stat membru, nu poate aduce atingere dispozițiilor imperative ale acestui stat membru, adică

dispozițiilor de la care legea acestui stat membru nu permite derogare prin contract.

- (h) Alegerea menționată la literele anterioare trebuie să fie precisă sau să rezulte cu certitudine din clauzele contractului sau din circumstanțele cauzei. Dacă nu este acesta cazul sau dacă nu a fost făcută nici o alegere, contractul este reglementat de legea acelei țări, din cele luate în considerație de termenii literelor anterioare, cu care acesta are cele mai strânse legături. Cu toate acestea, în cazul în care o parte a contractului este separabilă de restul contractului și prezintă o legătură mai strânsă cu o altă țară din cele luate în considerație în conformitate cu literele anterioare, legea acestei alte țări se poate aplica, cu titlu excepțional, acestei părți a contractului. Se presupune că acest contract are legăturile cele mai strânse cu statul membru în care este situat riscul.
- (i) În cazul în care un stat cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile sale norme de drept privind obligațiile contractuale, fiecare unitate se consideră ca țară în scopul de a identifica legea aplicabilă în temeiul prezentei directive.

Un stat membru în care diferitele unități teritoriale au propriile lor norme de drept privind obligațiile contractuale nu este obligat să aplice dispozițiile prezentei directive pentru conflictele care apar între legile acestor unități.

- (2) Prezentul articol nu poate aduce atingere aplicării normelor de drept ale țării judecătorului care reglementează imperativ situația, indiferent de legea aplicabilă contractului.

În cazul în care legea unui stat membru prevede astfel, se pot aplica dispozițiile imperative ale legii statului membru în care este situat riscul sau a unui stat membru care impune obligativitatea asigurării, în cazul și în măsura în care, conform legii acestor țări, aceste dispoziții sunt aplicabile indiferent de legea care reglementează contractul.

În cazul în care contractul acoperă riscurile situate în mai mult de un stat membru, contractul se consideră, în vederea aplicării prezentului alineat, ca reprezentând mai multe contracte, fiecare raportându-se numai la un stat membru.

- (3) Sub rezerva alineatelor anterioare, statele membre aplică în cazul contractelor de asigurare menționate în prezenta directivă normele lor generale de drept internațional privat în domeniul obligațiilor contractuale.

Articolul 8

- (1) În condițiile enunțate în prezentul articol, întreprinderile de asigurare pot oferi și încheia contracte de asigurare obligatorie în conformitate cu normele prezentei directive, precum și cu cele ale primei directive.

(2) În cazul în care un stat membru impune obligativitatea de a subscrie o asigurare, contractul nu corespunde acestei obligații decât în cazul în care este în conformitate cu dispozițiile speciale privind această asigurare, care se stabilesc de acel stat membru.

(3) În cazul în care, în cazul asigurării obligatorii, există contradicție între legea statului membru în care este situat riscul și cea a statului membru care impune obligativitatea de a subscrie o asigurare, aceasta din urmă prevalează.

(4) (a) Sub rezerva literelor (b) și (c) din prezentul alineat, articolul 7 alineatul (2) al treilea paragraf se aplică în cazul în care contractul de asigurare furnizează acoperirea în mai multe state membre, din care cel puțin unul impune obligativitatea de a subscrie o asigurare.

(b) Un stat membru care, la data notificării prezentei directive, impune aprobarea unor condiții generale și speciale de asigurări obligatorii oricărei întreprinderi stabilite pe teritoriul său poate impune, prin derogare de la articolele 9 și 18, aprobarea unor astfel de condiții de asemenea oricărei întreprinderi de asigurare care oferă o astfel de acoperire pe teritoriul său, în condițiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1).

(c) Un stat membru poate stabili, prin derogare de la articolul 7, că legea aplicabilă unui contract de asigurare obligatorie este aceea a statului care impune asigurarea obligatorie.

(d) În cazul în care, într-un stat membru care impune o asigurare obligatorie, asigurătorul trebuie să declare orice suspendare de garanție autorităților competente, această suspendare este opozabilă terților numai în condițiile prevăzute de legislația acelui stat.

(5) (a) Fiecare stat membru comunică Comisiei riscurile pentru care legislația sa impune asigurarea obligatorie, indicând:

— dispozițiile speciale privind această asigurare;

— elementele care trebuie să figureze în atestarea pe care asigurătorul trebuie să o dea asiguratului, în cazul în care acel stat solicită o dovadă care să stabilească faptul că asigurarea obligatorie a fost îndeplinită. Fiecare stat membru poate solicita ca printre aceste elemente să figureze declarația asigurătorului potrivit căreia contractul este în conformitate cu dispozițiile speciale privind această asigurare.

(b) Comisia publică indicațiile menționate la litera (a) din *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(c) Fiecare stat membru acceptă, drept dovadă că obligația de asigurare a fost îndeplinită, un document al cărui conținut este în conformitate cu litera (a) a doua liniuță.

Articolul 9

(1) La articolul 9 și articolul 11 alineatul (1) din prima directivă, ultimul paragraf se înlocuiește cu următoarele:

„Cu toate acestea, informațiile menționate la literele (a) și (b) privind condițiile generale și speciale și tarifele nu se solicită în cazul riscurilor menționate la articolul 5 litera (d).”

(2) La articolele 8 și 10 din prima directivă, alineatul (3) se înlocuiește cu următoarele:

„(3) Coordonarea actuală nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă acte cu putere de lege și acte administrative, în special în ceea ce privește necesitatea unei calificări tehnice a administratorilor, precum și aprobarea statutelor, a măsurilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor și oricărui alt document necesar exercitării normale a controlului.

Cu toate acestea, pentru riscurile menționate la articolul 5 litera (d), statele membre nu stipulează dispoziții solicitând aprobarea sau comunicarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor și formularelor și altor tipizate pe care întreprinderea intenționează să le folosească în relațiile sale cu titularii polițelor de asigurare. În scopul verificării respectării actelor cu putere de lege sau a actelor administrative privind aceste riscuri, statele membre pot solicita numai comunicarea nesistematică a acestor condiții și a celorlalte documente, fără ca această solicitare să poată constitui pentru întreprindere o condiție prealabilă pentru exercitarea activității sale.

În cazul riscurilor menționate la articolul 5 litera (d), statele membre nu pot menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor de tarife propuse decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

Coordonarea actuală nu împiedică, de asemenea, statele membre să supună întreprinderile solicitante sau care au obținut autorizația pentru categoria 18 de la punctul (A) din anexă la controlul resurselor directe sau indirecte de personal și echipament, incluzând calificarea echipelor medicale și calitatea echipamentului de care acestea dispun pentru a face față angajamentelor lor privind această clasă de asigurare.”

Articolul 10

Articolul 19 din prima directivă se completează cu următorul alineat:

„(3) Fiecare stat membru adoptă toate dispozițiile necesare pentru ca autoritățile de control ale întreprinderilor de asigurare să dispună de competențele și mijloacele necesare supravegherii activităților întreprinderilor de asigurare stabilite pe

teritoriul lor, inclusiv activitățile exercitate în afara aceluiași teritoriu, în conformitate cu directivele Consiliului privind aceste activități și în vederea aplicării lor.

Aceste competențe și mijloace trebuie, în special, să dea autorităților de control posibilitatea:

- să se informeze în mod detaliat asupra situației întreprinderii și asupra ansamblului activităților sale, *inter alia*:
  - colectând informații sau solicitând prezentarea documentelor referitoare la activitatea de asigurare;
  - efectuând verificări la fața locului în sediile întreprinderii;
- să întreprindă, în opoziție cu politica întreprinderii, toate măsurile adecvate și necesare pentru a se asigura că activitățile întreprinderii rămân în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative pe care întreprinderea este obligată să le respecte în diferite state membre și, în special, în programul de activitate, în măsura în care acesta rămâne obligatoriu, precum și pentru a evita sau a elimina orice neregularitate care ar putea aduce atingere intereselor asiguraților;
- să asigure aplicarea măsurilor solicitate de autoritățile de control, dacă este necesar prin execuție forțată, când este cazul recurgându-se la instanțele judecătorești.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, posibilitatea pentru autoritățile de control de a obține orice informație privind contractele deținute de intermediari.”

Articolul 11

(1) Articolul 21 din prima directivă se elimină.

(2) În condițiile prevăzute de dreptul intern, fiecare stat membru autorizează întreprinderile stabilite pe teritoriul său să transfere tot sau o parte a portofoliului de contracte pentru care acest stat este cel în care este situat riscul unui cesionar stabilit în același stat membru, în cazul în care autoritățile de control ale statului membru în care se află sediul social al cesionarului atestă că acesta posedă, ținând seama de transfer, marja de solvabilitate necesară.

(3) În condițiile prevăzute de dreptul intern, fiecare stat membru autorizează întreprinderile stabilite pe teritoriul propriu să

transfere tot sau o parte a portofoliului de contracte încheiate în circumstanțele menționate la articolul 12 alineatul (1) unui cesionar stabilit în statul membru de prestare de servicii, în cazul în care autoritățile de control ale statului membru în care se află sediul social al cesionarului atestă că acesta posedă, ținând seama de transfer, marja de solvabilitate necesară.

(4) În condițiile prevăzute de dreptul intern, fiecare stat membru autorizează întreprinderile stabilite pe teritoriul său să transfere tot sau o parte a portofoliului de contracte încheiate în circumstanțele menționate la articolul 12 alineatul (1) unui cesionar stabilit în același stat membru, în cazul în care autoritățile de control ale statului membru în care se află sediul social atestă că acest cesionar posedă, ținând seama de transfer, marja de solvabilitate necesară și în cazul în care acesta corespunde, în statul membru de prestare de servicii, condițiilor menționate la articolele 13-16.

(5) În cazurile menționate la alineatele (3) și (4), autoritățile de control ale statului membru în care se stabilește întreprinderea cedentă autorizează transferul în urma primirii acordului autorităților de control ale statului membru de prestare de servicii.

(6) În cazul în care un stat membru, în condițiile prevăzute de dreptul intern, autorizează întreprinderile stabilite pe teritoriul său să transfere tot sau parte din portofoliul de contracte unui cesionar stabilit în alt stat membru, care nu este statul membru de prestare de servicii, acesta se asigură că sunt îndeplinite următoarele condiții:

- autoritățile de control ale statului membru în care se află sediul social al cesionarului atestă că acesta posedă, ținând seama de transfer, marja de solvabilitate necesară;

- statul membru în care este stabilit cesionarul este de acord;

- cesionarul îndeplinește, în statul membru de prestare de servicii, condițiile menționate la articolele 13-16, legea acelui stat membru stipulează posibilitatea unui astfel de transfer și acel stat este de acord cu transferul.

(7) Transferul autorizat în conformitate cu prezentul articol face obiectul, în statul membru în care este situat riscul, unei măsuri de publicitate în condițiile prevăzute de dreptul intern. Acest transfer este opozabil automat titularilor polițelor de asigurare, asiguraților, precum și oricărei alte persoane care are drepturi și obligații ce reies din contractele transferate.

Această dispoziție nu afectează dreptul statelor membre de a prevedea pentru titularii polițelor de asigurare opțiunea de reziliere a contractului într-un termen stabilit de la data transferului.

TITLUL III

Dispoziții speciale privind libertatea de a presta servicii*Articolul 12*

(1) Dispozițiile prezentului titlu se aplică în cazul în care o întreprindere, prin intermediul unei unități situate într-un stat membru, acoperă un risc situat, în conformitate cu articolul 2 litera (d), într-un alt stat membru; acesta din urmă este statul membru de prestare de servicii în sensul prezentului titlu.

(2) Dispozițiile prezentului titlu nu se aplică operațiunilor, întreprinderilor și unităților pentru care nu se aplică prima directivă și nici riscurilor ce urmează a fi acoperite de către instituțiile de drept public menționate la articolul 4 din aceeași directivă.

Dispozițiile prezentului titlu nu se aplică contractelor de asigurări care acoperă riscuri clasificate la următoarele numere de la punctul (A) din anexa la prima directivă:

— nr. 1:

în ceea ce privește accidentele de muncă;

— nr. 10:

exclusiv responsabilitatea transportatorului;

— nr. 12:

în ceea ce privește barca cu motor și bărcile pe care statul membru în cauză le supune, în momentul notificării prezentei directive, aceluiași regim ca și autovehiculele terestre;

— nr. 13:

în ceea ce privește responsabilitatea civilă nucleară și cea privind produsele farmaceutice;

— nr. 9 și 13:

în ceea ce privește asigurarea obligatorie a lucrărilor în construcții.

Aceste excluderi vor face obiectul unei examinări de către Consiliu, până la 1 iulie 1998.

(3) Până la coordonarea menționată la articolul 7 alineatul (2) litera (c) din prima directivă, Republica Federală Germania poate menține interdicția de cumulare pe teritoriul său, în sistem de prestare de servicii, a asigurării de sănătate împreună cu alte clase de asigurare.

Articolul 13

Legislația statelor membre prevede că o întreprindere stabilită într-un stat membru poate acoperi în sistem de prestare de servicii cel puțin:

— riscurile mari astfel definite la articolul 5 litera (d) din prima directivă;

— alte riscuri decât cele definite la articolul 5 litera (d) din prima directivă privind clasele de asigurare pentru care această unitate nu are autorizație.

Articolul 14

Orice întreprindere care intenționează să presteze servicii este obligată să informeze în prealabil autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social și, când este cazul, ale statului membru al unității în cauză, indicând statul membru sau statele membre pe teritoriul cărora aceasta intenționează să efectueze prestări de servicii și natura riscurilor pe care își propune să le acopere.

Aceste autorități pot solicita să li se furnizeze informațiile sau justificările menționate la articolul 9 sau la articolul 11 din prima directivă.

Articolul 15

(1) Sub rezerva articolului 16, fiecare stat membru pe teritoriul căruia o întreprindere intenționează să presteze servicii, poate face ca inițierea acestei activități să depindă de o autorizație administrativă la inițierea acestei activități; în acest scop, acesta poate solicita ca întreprinderea:

(a) să prezinte un certificat, emis de autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social, care să ateste că întreprinderea dispune, pentru ansamblul activităților sale, de marja de solvabilitate minimă în conformitate cu articolele 16 și 17 din prima directivă și că, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată anterior, autorizația permite întreprinderii să funcționeze în afara statului membru al unității;

(b) să prezinte un certificat, emis de autoritățile competente ale statului membru al unității, care să indice clasele de asigurare pe care întreprinderea interesată este autorizată să le practice, atestând că aceste autorități nu ridică obiecții privind faptul că întreprinderea efectuează activitate de prestări de servicii;

(c) să prezinte un program de activități care conține informații privind:

— natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le garanteze în statul membru de prestare de servicii;

— condițiile generale și speciale ale polițelor de asigurare pe care își propune să le utilizeze;

— tarifele pe care întreprinderea intenționează să le aplice pentru fiecare categorie de operațiuni;

— formularele și alte tipizate pe care intenționează să le folosească în relațiile sale cu titularii polițelor de asigurare, în măsura în care acestea sunt, de asemenea, solicitate de la întreprinderile stabilite.

(2) Autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii pot solicita ca informațiile menționate la alineatul (1) litera (c) să fie furnizate în limba oficială a aceluia stat.

(3) Autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii dispun de un termen de șase luni de la primirea documentelor menționate la alineatul (1) pentru a acorda sau refuza autorizația, pe baza conformității sau neconformității elementelor programului de activități prezentat de întreprindere cu acte cu putere de lege și acte administrative aplicabile în acel stat.

(4) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii nu s-au pronunțat până la expirarea perioadei menționate la alineatul (3), autorizația se consideră ca fiind refuzată.

(5) Orice decizie de refuz a autorizației sau de refuz a certificatului menționat la alineatul (1) litera (a) sau (b) trebuie să fie motivată într-un mod clar și notificată întreprinderii în cauză.

(6) Fiecare stat membru instituie o cale de atac în fața instanței împotriva oricărui refuz de acordare a autorizației sau refuz de acordare a certificatului menționat la alineatul (1) litera (a) sau (b).

Articolul 16

(1) Fiecare stat membru pe teritoriul căruia o întreprindere intenționează să acopere prin prestarea de servicii riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă solicită ca întreprinderea:

- (a) să prezinte un certificat, emis de autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social, care să ateste că întreprinderea dispune pentru ansamblul activităților sale de marja de solvabilitate minimă, în conformitate cu articolele 16 și 17 din prima directivă, și că, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată anterior, autorizația permite întreprinderii să lucreze în afara statului membru de stabilire;
- (b) să prezinte un certificat, emis de autoritățile competente ale statului membru al unității, indicând clasele de asigurare pe care întreprinderea interesată este autorizată să le practice și atestând că aceste autorități nu ridică obiecții privind întreprinderea prestatoare de servicii;
- (c) să indice natura riscurilor pe care își propune să le garanteze în statul membru de prestare de servicii.

(2) Fiecare stat membru instituie o cale de atac în fața instanței împotriva oricărui refuz de acordare a certificatului menționat la alineatul (1) litera (a) sau (b).

(3) Întreprinderea își poate începe activitatea de la data certificată la care autoritățile statului membru de prestare de servicii sunt în posesia documentelor menționate la alineatul (1).

(4) Prezentul articol se aplică, de asemenea, în cazul în care statul membru, pe teritoriul căruia o întreprindere intenționează să acopere prin prestarea de servicii alte riscuri decât cele menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă, nu supune unei autorizării administrative inițierea acestei activități.

Articolul 17

(1) În cazul în care întreprinderea menționată la articolul 14 intenționează să aducă modificări la informațiile menționate la articolul 15 alineatul (1) litera (c) sau la articolul 16 alineatul (1) litera (c), aceasta prezintă aceste modificări autorităților competente ale statului membru de prestare de servicii. Intrarea în vigoare a acestor modificări se va face în conformitate cu articolul 15 alineatul (3) și, respectiv, articolul 16 alineatul (3).

(2) În cazul în care întreprinderea intenționează să-și extindă activitatea la alte riscuri decât cele menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă, aceasta se supune procedurii prevăzute la articolele 14 și 15.

(3) În cazul în care întreprinderea intenționează să-și extindă activitatea la alte riscuri menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă sau la articolul 16 alineatul (4) din prezenta directivă, aceasta se supune procedurii prevăzute la articolele 14 și 16.

Articolul 18

(1) Coordonarea actuală nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă acte cu putere de lege și acte administrative, în special în ceea ce privește aprobarea condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, formularelor și altor tipizate destinate folosirii în relațiile cu titularii polițelor de asigurare, tarifelor și oricărui alt document necesar exercitării normale a controlului, cu condiția totuși ca normele statului membru al unității să nu corespundă atingerii nivelului de protecție necesar și ca cerințele statului membru de prestare de servicii să nu depășească ceea ce este necesar în această privință.

(2) Cu toate acestea, pentru riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă, statele membre nu prevăd dispoziții care să solicite aprobarea sau comunicarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor, formularelor și a altor tipizate pe care întreprinderea intenționează să le utilizeze în relațiile sale cu titularii polițelor de asigurare. În scopul verificării respectării actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aceste riscuri, nu se poate solicita decât comunicarea nesistematică a acestor măsuri și a celorlalte documente, fără ca această solicitare să poată constitui pentru întreprindere o condiție prealabilă pentru exercitarea activității sale.

(3) Pentru riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă, statele membre nu pot menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorării tarifelor propuse decât ca parte a unui sistem general de control al prețurilor.

Articolul 19

(1) Oricare întreprindere care prestează servicii trebuie să prezinte autorităților competente ale statului membru de prestare de servicii toate documentele care îi sunt solicitate în scopul aplicării

prezentului articol, în măsura în care o astfel de obligație se aplică în aceeași măsură întreprinderilor stabilite în statul respectiv.

(2) În cazul în care autoritățile competente ale unui stat membru constată că o întreprindere care prestează servicii pe teritoriul aceluiași stat nu respectă normele de drept ale aceluiași stat membru aplicabile lui, aceste autorități solicită întreprinderii să pună capăt acestei situații neregulamentare.

(3) În cazul în care întreprinderea în cauză nu se conformează solicitării menționate la alineatul (2), autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii informează autoritățile competente ale statului membru al unității cu privire la aceasta. Acestea iau toate măsurile corespunzătoare pentru ca întreprinderea în cauză să pună capăt acestei situații neregulamentare. Natura acestor măsuri se comunică autorităților statului membru de prestare de servicii.

Autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii pot în aceeași măsură să se adreseze autorităților competente ale statului în care se află sediul social al întreprinderii de asigurare în cazul în care prestările de servicii se efectuează printr-o sucursală sau agenție.

(4) În cazul în care, în pofida măsurilor astfel luate de statul membru al unității sau pentru că aceste măsuri se dovedesc a fi insuficiente sau lipsesc în statul membru în cauză, întreprinderea persistă în încălcarea normelor de drept în vigoare în statul membru de prestare de servicii, acesta din urmă, după ce a informat autoritățile de control ale statului membru al unității, poate lua măsurile corespunzătoare pentru a preveni viitoarele nereguli și, în măsura în care este absolut necesar, poate împiedica întreprinderea să continue să încheie contracte de asigurare în sistem de prestare de servicii pe teritoriul său. În cazul altor riscuri decât cele menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă, aceste măsuri includ retragerea autorizației menționate la articolul 15. Statele membre se asigură ca notificările necesare pentru aceste măsuri să se poată efectua pe teritoriul lor.

(5) Dispozițiile menționate anterior nu afectează competența statelor membre de a pedepsi neregulile comise pe teritoriul lor.

(6) În cazul în care întreprinderea care a comis infracțiunea are o unitate sau posedă bunuri în statul membru de prestare de servicii, autoritățile de control ale acestuia din urmă pot, în conformitate cu legislația internă, să aplice sancțiunile administrative prevăzute pentru această infracțiune cu privire la acea unitate sau la aceste bunuri.

(7) Orice măsură adoptată în conformitate cu alineatele (2) - (6) și care include sancțiuni sau restricții ale exercitării prestării de servicii trebuie să fie justificată corespunzător și notificată întreprinderii în cauză. Această măsură poate beneficia de o cale de atac în fața instanței în statul membru în care a fost adoptată.

(8) În cazul în care măsurile au fost adoptate în conformitate cu articolul 20 din prima directivă, autoritățile competente ale statului membru de prestare de servicii sunt informate de către autoritățile care le-au luat și adoptă, în cazul măsurilor luate în temeiul alineatelor (1) și (3) din articolul menționat, orice măsură corespunzătoare protecției intereselor asiguraților.

În cazul retragerii autorizației în temeiul articolului 22 din prima directivă, autoritățile statului membru de prestare de servicii sunt informate și iau măsurile corespunzătoare pentru a evita ca unitatea în cauză să continue să încheie contracte de asigurare în sistem de prestare de servicii pe teritoriul aceluia stat membru.

(9) O dată la doi ani, Comisia prezintă Consiliului un raport care rezumă numărul și tipul de cazuri în care, în fiecare stat membru, s-au notificat deciziile de refuzare a autorizației în conformitate cu articolul 15 sau s-au luat măsuri în conformitate cu alineatul (4). Statele membre cooperează cu Comisia, furnizând aceste informații necesare stabilirii raportului.

Articolul 20

În cazul lichidării unei întreprinderi de asigurare, angajamentele care rezultă dintr-un contract subscris prin prestare de servicii sunt executate în același mod ca și angajamentele care rezultă din alte contracte de asigurare ale acestei întreprinderi, fără distincție de cetățenie sau naționalitate a asiguraților și a beneficiarilor.

Articolul 21

(1) În cazul în care o asigurare este prezentată în sistem de prestare de servicii, titularul poliței de asigurare, înainte de încheierea oricărui angajament, trebuie să fie informat referitor la numele statului membru în care este stabilit sediul social, agenția sau sucursala cu care se va încheia contractul.

În cazul în care sunt furnizate documente titularului poliței de asigurare, în acestea trebuie să figureze informația menționată în alineatul precedent.

Obligațiile enunțate în primele două paragrafe nu privesc riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din prima directivă.

(2) Contractul sau alt document care pune de acord acoperirea, precum și propunerea de asigurare, în cazul în care aceasta obligă titularul poliței de asigurare, trebuie să indice adresa unității care acordă acoperirea, precum și cea a sediului social.

Articolul 22

(1) Fiecare unitate trebuie să comunice autorității sale de control, pentru operațiunile efectuate prin prestarea de servicii, valoarea totală a primelor, fără reținerea reasigurării, emise pe stat

membru și pe grup de clase de asigurare. Grupele de clase de asigurare se definesc după cum urmează:

- accidente și boală (1 și 2);
- incendiu și alte daune ale bunurilor (8 și 9);
- asigurări aviatice, maritime și de transport (3, 4, 5, 6, 7, 11 și 12);
- răspundere civilă generală (13);
- credit și garanție (14 și 15);
- alte clase de asigurare (16, 17 și 18).

Autoritatea de control din fiecare stat membru comunică aceste informații autorităților de control din fiecare stat membru de prestare de servicii.

(2) În cazul în care o unitate obține într-un stat membru, pentru operațiunile menționate la alineatul (1) primul paragraf, un volum de prime mai mare de 2,5 milioane ECU, fără reținerea reasigurării, aceasta trebuie să țină pentru acel stat membru de prestare de servicii un cont de gestionare tehnică pe grup de clase de asigurare, incluzând elementele menționate în anexele 2 A sau 2 B.

Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere, în toate unitățile sale reunite, obține într-un stat membru, pentru operațiunile menționate la alineatul (1) primul paragraf, un volum de prime mai mare de 2,5 milioane ECU, fără deducerea reasigurării, autoritatea de control a statului membru de prestare de servicii poate solicita autorității de control a statului membru în care se află sediul social să țină un cont de gestionare tehnică, în viitor, pentru operațiunile efectuate în țara sa pentru fiecare dintre unitățile acestei întreprinderi.

Contul de gestionare tehnică menționat în primul sau al doilea paragraf din prezentul alineat se comunică de către autoritatea de control a statului membru al unității autorității de control a statului membru de prestare de servicii, la solicitarea acestuia.

Articolul 23

(1) În cazul în care prestarea de servicii este subordonată acordării unei autorizații de către statul membru de prestare de servicii, valoarea rezervelor tehnice aferente contractelor în cauză se stabilește, în vederea unei armonizări ulterioare, sub controlul acestui stat membru, în conformitate cu normele pe care acesta le-a stabilit sau, în lipsa acestor norme, în conformitate cu practicile stabilite în acel stat. Reprezentarea acestor rezerve de active echivalente și congruente și localizarea acestor active se efectuează sub controlul aceluși stat membru în conformitate cu normele sau practicile sale.

(2) În toate celelalte cazuri, stabilirea valorii rezervelor tehnice, precum și reprezentarea lor de active echivalente și congruente și

localizarea acestor active se efectuează sub controlul statului membru al unității în conformitate cu normele sau practicile sale.

(3) Statul membru al unității se asigură că rezervele tehnice aferente ansamblului contractelor pe care întreprinderea le încheie prin unitatea în cauză sunt suficiente și că acestea sunt reprezentate de active echivalente și congruente.

(4) În cazul menționat la alineatul (1), statul membru al unității și statul membru de prestare de servicii fac schimb de orice informație necesară exercitării funcțiilor lor respective, în conformitate cu alineatele (1) și (3).

Articolul 24

Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a impune întreprinderilor care operează în sistem de prestare de servicii pe teritoriul lor să se asocieze și să participe, în aceleași condiții ca și întreprinderile stabilite, la orice sistem destinat să garanteze plata cererilor de indemnizație ale asiguraților și terților lezați.

Articolul 25

Fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, orice contract de asigurare încheiat în regim de prestare de servicii se supune exclusiv impozitelor indirecte și taxelor parafiscale privind primele de asigurare în statul membru în care este situat riscul în sensul articolului 2 litera (d), precum și, în ceea ce privește Spania, suprataxelor stabilite legal în favoarea organismului spaniol „*Consortio de Compensación de Seguros*” pentru îndeplinirea funcțiilor sale referitoare la compensarea pierderilor care rezultă din evenimente extraordinare ce survin în acel stat membru.

Prin derogare de la articolul 2 litera (d) prima liniuță și pentru aplicarea prezentului articol, bunurile mobile conținute într-un imobil situat pe teritoriul unui stat membru, cu excepția bunurilor aflate în tranzit comercial, constituie un risc situat în acel stat membru, chiar în cazul în care imobilul și conținutul său nu sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare.

Legea aplicabilă contractului în temeiul articolului 7 nu afectează regimul fiscal aplicabil.

Sub rezerva unei armonizări ulterioare, fiecare stat membru aplică întreprinderilor care furnizează servicii pe teritoriul său dispozițiile sale de drept intern privind măsurile destinate să asigure colectarea impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale datorate în conformitate cu primul paragraf.

Articolul 26

(1) Riscurile care pot fi acoperite prin coasigurare comunitară, în sensul Directivei 78/473/CEE, sunt definite la articolul 5 litera (d) din prima directivă.

(2) Dispozițiile prezentei directive privind riscurile definite la articolul 5 litera (d) din prima directivă se aplică asigurătorului principal.

TITLUL IV

Dispoziții tranzitorii

Articolul 27

(1) Grecia, Irlanda, Spania și Portugalia beneficiază de următorul regim tranzitoriu:

(i) până la 31 decembrie 1992, aceste state pot subordona toate riscurile sistemului aplicabil altor riscuri decât cele definite la articolul 5 litera (d) din prima directivă;

(ii) începând cu 1 ianuarie 1993 și până la 31 decembrie 1994, sistemul pentru riscurile mari se aplică riscurilor definite la articolul 5 litera (d) punctele (i) și (ii) din prima directivă; pentru riscurile definite la articolul 5 litera (d) punctul (iii), aceste state membre stabilesc pragurile ce urmează a fi aplicate;

(iii) Spania

— Începând cu 1 ianuarie 1995 și până la 31 decembrie 1996, se aplică pragurile primei etape stabilite la articolul 5 litera (d) punctul (iii) din prima directivă;

— începând cu 1 ianuarie 1997, se aplică pragurile celei de a doua etape.

Portugalia, Irlanda și Grecia

— Începând cu 1 ianuarie 1995 și până la 31 decembrie 1998, se aplică pragurile primei etape stabilite la articolul 5 litera (d) punctul (iii) din prima directivă;

— începând cu 1 ianuarie 1999, se aplică pragurile celei de a doua etape.

Derogarea acordată începând cu 1 ianuarie 1995 nu se aplică decât contractelor care reglementează riscurile clasificate în categoriile 8, 9, 13 și 16 și situate exclusiv într-unul din cele patru state membre care beneficiază de aceste dispoziții.

(2) Până la 31 decembrie 1994, articolul 26 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică riscurilor situate în cele patru state membre menționate în prezentul articol. Pentru perioadele tranzitorii începând cu 1 ianuarie 1995, riscurile definite la articolul 5 litera (d) punctul (iii) din prima directivă, situate în aceste state membre și care pot fi acoperite prin coasigurare

comunitară în sensul Directivei 78/473/CEE, sunt acelea care depășesc pragurile menționate la alineatul (1) punctul (iii) din prezentul articol.

TITLUL V

Dispoziții finale

Articolul 28

Comisia și autoritățile competente ale statelor membre cooperează îndeaproape în vederea facilitării controlului asigurării directe în interiorul Comunității.

Fiecare stat membru informează Comisia referitor la dificultățile majore care apar în aplicarea prezentei directive, *inter alia*, acelea care apar în cazul în care un stat membru constată un transfer anormal al activității de asigurare în detrimentul întreprinderilor stabilite pe teritoriul său și în avantajul agenților și sucursalelor situate la periferia acestuia.

Comisia și autoritățile competente ale statelor membre în cauză examinează aceste dificultăți cât mai repede posibil în vederea găsirii unei soluții adecvate.

În cazul în care este cazul, Comisia prezintă Consiliului propuneri corespunzătoare.

Articolul 29

Comisia transmite periodic Consiliului, începând cu 1 iulie 1993, un raport consacrat evoluției pieței de asigurări exercitate în condițiile libertății de a presta servicii.

Articolul 30

Ori de câte ori prezenta directivă face referire la ECU, contravaloarea în monedă națională ce urmează a fi luată în considerare începând cu data 31 de decembrie a fiecărui an este valoarea care se aplică în ultima zi a lunii octombrie precedente pentru care contravalorile pentru ECU sunt disponibile în toate monedele Comunității.

Articolul 2 din Directiva 76/580/CEE⁽¹⁾ se aplică numai articolelor 3, 16 și 17 din prima directivă.

Articolul 31

Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, examinează la fiecare cinci ani și, după caz, revizuieste orice valoare exprimată în ECU din prezenta directivă, ținând seama de evoluția situației economice și monetare înregistrate în Comunitate.

(¹) JO L 189, 13.7.1976, p. 13.

Articolul 32

Statele membre își modifică dispozițiile de drept intern în conformitate cu prezenta directivă în termen de 18 luni de la data notificării sale ⁽¹⁾ și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Dispozițiile modificate în conformitate cu primul paragraf trebuie să fie aplicate în termen de 24 de luni de la data notificării prezentei directive.

Articolul 33

După notificarea prezentei directive, Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor acte cu putere de lege și actelor administrative pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 34

Anexele fac parte integrantă din prezenta directivă.

Articolul 35

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 22 iunie 1988.

Pentru Consiliu

Președintele

M. BANGEMANN

⁽¹⁾ Prezenta directivă a fost notificată statelor membre la 30 iunie 1988.

ANEXA 1

NORME DE CONGRUENȚĂ

Moneda în care sunt exigibile angajamentele asigurătorului este stabilită în conformitate cu următoarele norme:

- (1) În cazul în care garanțiile unui contract sunt exprimate într-o monedă stabilită, angajamentele asigurătorului se consideră ca fiind exigibile în această monedă.
- (2) În cazul în care garanțiile unui contract nu sunt exprimate într-o monedă, angajamentele asigurătorului sunt considerate ca fiind exigibile în moneda țării în care este situat riscul. Cu toate acestea, asigurătorul poate alege moneda în care prima este exprimată dacă există cazuri care justifică o astfel de alegere.

Acesta poate fi cazul atunci când, din momentul subscrierii contractului, este posibil ca o cerere de despăgubire să fie plătită în moneda primei și nu în moneda țării în care este situat riscul.
- (3) Statele membre pot autoriza asigurătorul să considere că moneda în care el va trebui să realizeze garanția va fi cea pe care acesta o va utiliza conform experienței dobândite sau, în lipsa unei astfel de experiențe, în moneda țării în care este stabilit:
  - pentru contractele care garantează riscurile clasificate în clasele de asigurare 4, 5, 6, 7, 11, 12 și 13 (numai responsabilitatea civilă a producătorilor) și
  - pentru contractele care garantează riscurile clasificate în celelalte clase de asigurare în cazul în care, în funcție de natura riscurilor, garanțiile urmează să fie realizate într-o altă monedă decât cea care ar rezulta din aplicarea procedurilor precedente.
- (4) În cazul în care o cerere de despăgubire a fost raportată unui asigurător și serviciile sunt plătibile într-o monedă determinată, alta decât cea care rezultă din aplicarea procedurilor precedente, angajamentele asigurătorului se consideră ca fiind exigibile în această monedă, în special cea în care compensația ce urmează a fi plătită de către asigurător a fost stabilită printr-o decizie judecătorească sau printr-un acord între asigurător și asigurat.
- (5) În cazul în care o cerere de despăgubire este evaluată într-o monedă cunoscută dinainte de către asigurător, dar diferită de cea care rezultă din aplicarea procedurilor precedente, asigurătorii pot să-și considere angajamentele ca fiind exigibile în această monedă.
- (6) Statele membre pot autoriza întreprinderile să nu acopere rezervele lor tehnice prin active congruente în cazul în care din aplicarea procedurilor precedente rezultă că întreprinderea – sediul sau sucursala – ar trebui, pentru a corespunde principiului congruenței, să dețină elemente ale activului într-o monedă de o valoare care nu este mai mare de 7 % din elementele activului existente în alte monede.

Cu toate acestea:

- (a) în ceea ce privește congruența în drahme grecești, în lire irlandeze și în escudo portughezi, această valoare nu poate depăși:
  - 1 milion ECU pe timpul unei perioade tranzitorii care se termină la 31 decembrie 1992;
  - 2 milioane ECU pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1993 și 31 decembrie 1998;
- (b) în ceea ce privește congruența în franci belgieni, în franci luxemburghezi și în pesetas spanioli, această valoare nu poate fi mai mare de 2 milioane ECU pe o perioadă care se termină la 31 decembrie 1996.

Începând cu sfârșitul perioadelor tranzitorii definite la literele (a) și (b), acestor monede li se aplică sistemul general, cu excepția unei decizii contrare a Consiliului.

- (7) Statele membre pot să nu le solicite întreprinderilor – sediu social sau sucursală – aplicarea principiului congruenței în cazul în care angajamentele sunt exigibile în altă monedă decât cea a unuia dintre statele Comunității, dacă investițiile în această monedă sunt reglementate, dacă această monedă este supusă restricțiilor de transfer sau este, din motive similare, nepotrivită pentru reprezentarea rezervelor tehnice.
- (8) Statele membre pot autoriza întreprinderile – sediu sau sucursală – să nu acopere prin active congruente o valoare care nu este mai mare de 20 % din angajamentele lor într-o monedă determinată.

Cu toate acestea, totalul activelor în toate monedele combinate trebuie să fie cel puțin egal cu totalul angajamentelor în toate monedele combinate.
- (9) Fiecare stat membru poate prevedea că, în cazul în care, potrivit procedurilor precedente, angajamentele trebuie să fie reprezentate de active exprimate în moneda unui stat membru, această modalitate se consideră ca fiind respectată în aceeași măsură, în cazul în care aceste active sunt exprimate în ECU până la 50 %.

ANEXA 2 A

Contul de gestionare tehnică

1. Totalul primelor brute obținute
  2. Costul total al cererilor de despăgubire
  3. Comisioane
  4. Rezultat tehnic brut
-

ANEXA 2 B

Contul de gestionare tehnică

1. Prime brute pentru ultima perioadă de exercitare a subscrierii
  2. Cereri de despăgubire brute în ultima perioadă de exercitare a subscrierii (inclusiv rezerva la sfârșitul perioadei de exercitare a subscrierii)
  3. Comisioane
  4. Rezultat tehnic brut
-